

זמני שבת קודש

רבונו	מוצאי	הדלקת	
הס	שבת	נרות	
21:14	20:27	19:26	תל אביב
21:18	20:29	19:24	ירושלים
21:15	20:28	19:27	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

עיניים קדושות

בקץ הנורא צריך להזהר לשמור על קדושת העיניים ולא להיכשל

שערי הצלחה

מעשה ביהודי נכבד, איש עסקים מוכר, שנקלע שלא בטובתו לסכסוך עסקי, שגרם לו הפסד ממון רב. יועציו ובני משפחתו הציעו לו לתבוע בדין תורה, אמרו לו כי הרי לבטח הצדק עמו, ולכן יזכה בדין ויקבל את כספו בחזרה. אלא שהאיש סירב, וטענתו בפיו: הרי פשוט שאוותר ולא אתבע, וכי מה לא אעשה למען פרנסתי?!

הביטו בו כולם נבוכים ותוהים, וכי איזה הגיון הוא זה?! הלא ההיפך - אם יתבע יקבל את כספו, יזכה בפרנסתו. אם יוותר יפסיד, פרנסתו תיפגע! ומאידך, הוא טוען שלהצלחת פרנסתו עדיף לו לוותר, היכן ההגיון בדבריו?!

חיך הלה והשיב: 'הלא כתוב בשל"ה הקדוש, כי מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות. אם אכנס להליך של דיונים - הלא אין ספק שתפרוץ כאן מחלוקת, השלום יחטוף מכה אנושה... המחלוקת הזו תדחה ממני מאה עיסקאות מניבות, תרחיק מעליי מאה הזדמנויות להתפרנס ולהתעשר ברוך שלא כדאי הדבר, ברוך שכדאי שבעתיים לוותר, לברוח מהמחלוקת, להבטיח מאה פרנסות שיבואו אליי בשמחה ובטוב לבב, מתוך שלום ואחוה!' דבריו אלו של האיש, שהביא הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, מאירים את העיניים: פעמים נראה כי המחלוקת היא הכרח, צורך השעה כדי לשמור על הפרנסה, כדי להבטיח עתיד כלכלי חיובי. האמת הפוכה בתכלית: המחלוקת דוחה פרנסה, השלום הוא מגנט של עושר, צינור של פרנסה. הבה נשמור על השלום, נוותר בכל מחיר, נברח ממחלוקת כמו מאש - ונפתח לעצמנו שערי פרנסה והצלחה בכל התחומים!

(הרב אשר קובלסקי)

מה עשה אותו צדיק קרא לאותו תלמיד שהיה משרת לפניו א"ל לך והבא לי אש ומסמך, הביא לו מסמרים ונתנו בעיניו כיון שראה השטן כן נדעזע ונפל לאחוריו. באותה שעה קרא הקב"ה לרפאל א"ל לך לרפא את ר' מתיא בן חרש. בא ועמד לפניו א"ל מי אתה - הרי הוא לא רואה - א"ל אני הוא רפאל ששלחני הקב"ה לרפאות את עיניך - אנחנו היינו אומרים ברוך הבא תרפא אותי אבל רבי מתיא לא אומר כך - אמרו לו הניחני מה שהיה היה. חזר לפני הקב"ה אמר לפניו רבונו של עולם כן וכך אמר לי מתיא א"ל לך ואמרו לו אני ערב שלא ישלוט בו יצר הרע. מיד רפא אותו. מכאן אמרו חכמים כל מי שאינו מסתכל כו' אין יצר הרע שולט בו. כמה מזעזע ומפחיד מעשה זה! רבי מתיא לא אמר אני לא פוחד, ירא שמים זה מי שמפחד, אשרי אדם מפחד תמיד, הוא היה קודש קדשים, מתיירא אני שמא!! הוא רואה שהוא עומד בהצלחה בניסיון אבל בכ"ז מתיירא הוא! הוא פחד מהקב"ה!! בגלל שאולי לא יעמוד בניסיון!! ואני בטוח שלא היה נכשל, אבל על "שמא" כדאי לשרוף את העיניים! השטן נפל על הרצפה, השטן כמעט חזר בתשובה, איך אדם יכול להגיע לדרגות כאלו? השטן לא עיכל את זה, איך אדם מוכן לאבד את העיניים שלו בשביל "שמא"! מלבד עצם הייסורים, הרי יודע שישאר עיור כל ימי חייו!! וחז"ל אומרים ארבעה חשובים כמתים, ובניהם סומא. הוא מעדיף להיות עיור כל חייו ולהחשב כמת מבחינה פיזית, אך לא מת מבחינה רוחנית!

ומלך מלכי המלכים הקב"ה, שולח מלאך פרטי לרבי מתיא, אנחנו היינו אומרים ברוך הבא, אבל מה הוא אומר, אני פוחד! אולי מחר יהיה עוד ניסיון, ומי יודע אם אעמוד בו?! והקב"ה ערב לו, בערבות בנקאית של בורא עולם, שלא ישלוט בו יצר הרע לעולם! מה אנחנו למדים ממתיא בן חרש? אל תאמין בעצמך עד יום מותך! עדיף לאדם להיות עיור, ולא להיות בחשש שמא יכשל בחטא! אם העיניים קדושות כל הגוף קודש קדשים, עיניים פגומות פחד פחדים. אדם צריך להיות קודש קדשים, לומר לעצמו אני עבד ה' אני עבד למלכו של עולם, והקב"ה אומר מה אני קדוש אף משרתי קדושים. אדם צריך לשאול את עצמו איך יכול להיות שכל השאיפה שלי תהיה להיות עבד לה' ואני פגום, איך יכול להיות עבד למלך מלכי המלכים פגום. צריך שהעיניים יהיו קדושות וטהורות!

האדם צריך לקדש את האיברים והגידים שלו ולצמצם את נשמתו, וזה באמצעות שמירת העיניים. כמו שדרשו על מאמרם ז"ל "כלה שענינה יפות אין גופה צריך בדיקה", הנשמה של האדם נקראת כלה. מי ששומר על העיניים שלו איננו צריך בדיקה, כי העיניים הם סרסורי החטא, ואם העיניים קדושות כל הגוף קדוש וטהור. היצר הרע נכנס באדם רק דרך העיניים, עיניים רואות והלב חומד אם אין העיניים רואות אין ללב מה לחמוד, כשהעיניים קדושות אין גישה ליצר הרע!

שלמה המלך אומר: "תנה בני לבך לי ועיניך דרכי תצורנה". שואלים "תנה בני לבך לי" וכי לתת את הלב מילתא זוטרתא הוא? הלא אמרו חז"ל "צדיקים ליבם ברשותם, רשעים ברשות ליבם" זה לא קל למשול בלב. ואם כן, איך אומר שלמה המלך ע"ה בכזו קלות "תנה בני לבך לי", וכי קל הוא לתת את הלב? להשליט את הלב? התשובה היא: שלמה המלך אומר תנה בני לבך לי, ואם אתה שואל אותי איך, על זה מסיים הכתוב יש לך עצה קלה לתת את הלב לקב"ה! ומה היא? תן לי את העיניים שלך! אם אתה שומר את העיניים אתה בעלים על הלב! כי "עיניים רואות לב חומד" אם אין העיניים רואות אין ללב מה לחמוד, אם אתה בעלים על העיניים אתה בעלים על הגוף, אתה קודש קדשים.

רבי מתיא בן חרש היה תנא, קודש קדשים. במה שזכה שיהיו פניו דומה למאה"ש אומרים חז"ל מפני שמירת העיניים המיוחדת שלו, שלא ראה דמות אשה מימיו. פעם אחד עבר שטן ונתקנא בו - השטן רואה את התנא מגיע לכאלה דרגות עליונות להיות קודש קדשים ופניו מאירות כמלאך, הוא מתקנא בו! אמר אפשר אדם כמו זה לא חטא?! אמר לפני הקב"ה רבונו של עולם רבי מתיא בן חרש מה הוא לפניך? א"ל הקב"ה צדיק גמור הוא. אמר השטן לפניו תן לי רשות ואסיתנו לפתות אותו לעבירה א"ל הקב"ה לשטן אין את יכול לו אף על פי כן כדי שלא יאמר השטן שהקב"ה לא נתן בחירה למתיא בן חרש, א"ל לך. נדמה לו כאחות תובל קין שטעו בה מלאכי השרת שנאמר ויראו בני האלהים. עמד לפניו כיון שראה אותו הפך פניו ונתן לאחוריו. שוב בא ועמד לו על צד שמאלו הפך פניו לצד ימין היה מתהפך לו מכל צד. אמר מתיירא אני שמא יתגבר עלי יצר הרע ויחטיאני - תראו מה זה מתיא בן חרש, הוא לא אומר אני לא פוחד אני פוחד שמא יתגבר עלי יצה"ר, שמא! -

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?
התקשרו עכשיו:
03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

הקב"ה עושה חסד למי שעושה חסד

בה הניחו את מטלטלי הבית והרהיטים כדי לנסוע למושבה ביבנאל, בה הקים בית ספר חרדי לבני המושבה הצעירה.

העגלה יצאה דרך הר הצופים, מטה הפיקוד הטורקי שכן בבנין 'אוגוסטה ויקטוריה' במרומי הר הצופים. בירושלים שררה עלטה גמורה בשל ימי המלחמה - 'האפלה מוחלטת'. והנה כאשר עשתה העגלה את דרכה במעלה ההר ארעה תנועה פתאומית וארון היטלטל ונפל מתוך העגלה.

רעש הנפילה הבהיל את אנשי הצבא שעמדו על המשמר כדי למנוע מהעריקים להימלט מהעיר. עריק מהצבא שהיה נתפס עושו היה נורא. ראשית, מלקות נוראיות, שרבים קיפחו את חייהם מהם, ואחר כך עבודת פרח ולעיתים עונש מוות.

החיילים עצרו את ר' משה והרעימו עליו בצעקות וביקשו לדעת להיכן הוא בורח.

כשהשיב להם שהוא נתין אמריקאי לא האמינו לו, ולא התחשבו בכך, והחלו גוררים אותו לעבר ה'קישלה' תוך כדי שהם מכים ובוועטים בו מכרות אכזריות.

ר' משה פרוש הוציא את דרכו האמריקאי וניסה להראות להם אותו, אך בשל העלטה הגמורה ששררה הדבר היה בלתי אפשרי. החזיר את הדרכון לכיסו והכניס את ידו פנימה לשמור על הדרכון שחלילה לא יפול ויאבד.

והנה הרגיש בקופסת גפרורים, אותה קופסת גפרורים שקנה אתמול בשוק מהרבנית סלנט. הצליח להוציא את הקופסה, הדליק גפרורים והראה לאנשי המשמר את דרכו. החיילים התורכים שנבהלו למראה הנשר האמריקאי המתנוסס על הדרכון הצדיעו לו ושחררוהו לשלום.

הרי כי באותן הפרוטות שבהן קנה את הגפרורים, שחשב שהוא מחייה את נפשה את אשת תלמיד חכם, החייה את נפשו ממוות והציל את חייו.

במשפחה ששנים רבות לא נושעה והנה לפתע. הפעם זה כבר הרבה מעל ומעבר ל"צירוף מקרים", והצירוף היחיד שהיה כאן שחסד לא נשאר ערטילאי.

כאשר יהודים עושים חסד לבניו של הקדוש ברוך הוא, הוא גומל, והוא גומל ממש מידה כנגד מידה. הם טיפלו בילד יתום שלו, אבי היתומים, הקדוש ברוך הוא נתן להם ילד משלהם, בשר מבשרם. הדברים מובאים לא כדי לספר על דראמה גדולה או סיפור יפה, שהוא באמת יפה, אלא להודיע שכל קוויץ לא יבוש, שליהודים יש צינור איך להיושע, לעשות חסד עם יהודים אחרים, בעיקר כאלה שנמצאים במצוקה, בצרה. עזרה ליהודים כאלה לא תסולא מפז בשמים, ולא אחת התוצאות ניגלות עד מהרה בארץ. יש צינור לישועה, אישית וכללית, והצינור אינו כח ואינו כסף, אלא חסד.

ולא רק חסד מביא לאדם ישועה אלא גם מי שמרחם על הבריות מרחמים עליו מידה כנגד מידה מן השמיים, לפנינו סיפור מפעים:

הימים היו ימי מלחמת העולם הראשונה. המלחמה המיטה אסון על הארץ, רעב נורא שרר בירושלים, מעל עשרים אלף איש, כרבע מתושבי העיר מתו ממחלות ורעב. הממשל התורכי גייס לצבא את כל נתיניו, כולל היהודים לעבודות כפיה.

כדי לחיות עמדו רבות מנשות העיר ומכרו את כל חפצי הבית. לא היה זה מחוזה נדיר לראות פלאח ערבי גס עטוף בקפטן ירושלמי חגיגי.

בערב 'הושענא רבה' עבר הר"ר משה פרוש בשכונת 'מאה שערים' וראה את נשות גדולי תלמידי החכמים בעיר עומדות ומוכרות כרים ושמיכות ועוד. אחת מהן, אשתו של אחד המיוחדים בבני ירושלים הגאון רבי יוסף סלנט, הציעה למכירה גפרורים וכפתורים. ר' משה פרוש שלא היה זקוק לגפרורים וכפתורים המשיך בדרכו.

אולם לאחר מכן נעצר, וחשב שאם אישה גדולה ומכובדת עומדת בשוק ומוכרת גפרורים אי אפשר שלא לקנות ממנה ולסייע לה. חזר וקנה ממנה קופסת גפרורים והניח בכיסו.

במוצאי שמחת תורה שכר ר' משה פרוש עגלה

מעשה היה ביהודי מירושלים, תלמיד חכם ידוע, ממש בקנה מידה, כזה שהצביור נהנה מתורתו וגדולי התורה בדור הזה מכירים אותו היטב, עבר אסון. אשתו, אם לשבעת ילדיו הקטנים, שהיתה צדקנית גם היא ואישה מיוחדת, חלתה בגיל צעיר ונפטרה. זה קרה בדיוק מספר ימים אחרי שהמשפחה, שהיא ספרדית ירושלמית, עברה מירושלים למקום אחר.

המכה כמובן היתה נוראה. שבעת הילדים נשארו ללא אם, והאב שהוא כאמור יהודי תלמיד חכם, 'מתמיד' עצום וגם ירא שמים גדול, נשאר אין אונים, כשמולו שבעה ילדים המשוועים ליד אם מטפלת, זו לא היתה. הילדים, ובהם קטנים מאוד, ממש עוללים, עברו ימים קשים, אפשר לומר ימים נוראים. יהודים התנדבו לעזור, אבל מה ניתן לעזור כאשר האם איננה ובילדים שגם מתגעגעים אליה עד כלות הנפש, זקוקים לטיפולה של אם, לידיה המלטפות, כי כך טבע בה הבורא, ואף אחד אינו יכול לעשות את מה שרק היא יכולה.

הכאב הופיע בשבעה עותקים, כולם צעירים, שעניניהם הכבדות העידו כי סאת הייסורים שעוברת עליהם גולשת מעל ומעבה המשפחה חישה להישיבה, אבל יהודים הם רחמנים בני רחמנים, ובוודאי מול כאב כזה הם לא יכולים לעמוד. משפחות ממקום מגוריהם לקחו תחת חסותם את הילדים, כל משפחה טיפלה בילד אחר.

כמובן זה לא היה תחליף, המשפחה לא היתה יחדיו וזה כמובן נורא, האבא התקשה לראות את ילדיו שהיו מפוזרים במשפחות שונות, אבל האהבה שמשפחות חסד אלה עטפו בה את הילדים היתומים, כיסתה במשהו על החסר. בוודאי שהיה מי שדאג למחסורם, שהם יגיעו מסודרים לחיידר ולבית הספר, שיהיו מטופלים, לבושים, שבעים, וגם אלה אינם דברים של מה בכך. מכאן לעיתים עובר הגבול בין חורבן אישי לבין תקווה לבניין חיים חדשים.

כך עברה תקופה די ארוכה, ואז החלו להתרחש דברים "משונים". משפחה אחת שהחזיקה אחד מהילדים ידעה ימים קשים, למעשה היא לא נפקדה על אף שעברו שנים רבות מהחתונה, ולפתע הגיעה הישועה. המשפחה נפקדה, לפני מספר חודשים כבר התקיימה הברית. אחר כך שמעו על עוד סיפור כזה, והשבוע ברוך השם היתה עוד ברית, גם כאן מדובר

"מה ניתן לעזור כאשר האם איננה והילדים מתגעגעים אליה עד כלות הנפש..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

**רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!**

**חייגו עכשיו:
03-61-50-203**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות שבת

שאלה: האם מותר לשטוף ידים בסבון נותן ריח בידיים בשבת?

דין יש לנו (ביצה כג.) שאסור להניח כוס מבושם הפוך על בגדים בשביל לתת בהם ריח טוב, ואע"פ שמותר לשפשף או לחתוך מהדסים תלושים או שאר מיני בשמים בשביל להריח את הבושם שלהם, ביארו חז"ל שההבדל ביניהם הוא, שבבשמים יש כבר ריח אלא שהוא חלש, ועל ידי שחותכים חלק מהעץ של הבשמים או שפשוף הבשמים, אני מחזק את הריח שלו, אמנם בנתינת הכוס על הבגד על ידי כן נולד בבגד דבר חדש והוא הריח הטוב שנקלט בחולצה, ודבר זה נראה כמו מי שעושה מלאכה בשבת.

ועל פי זה יש מי מהאחרונים שכתב, שמה שנהגו בזמנו לשפוך שמן של ריח טוב, לתוך המים של נטילת ידים, לכהנים העולים לדוכן לנשיאת כפים, איסורא קא עבדי, שמולידים ריח טוב במים, ואפילו אם שופכים הריח הטוב למים מערב שבת אסור, מפני שמולידים (בשבת) ריח טוב על הידים של הכהנים.

ברם האחרונים דחו דעה זו, שהרי אמרו חז"ל (ביצה לג:), גבי עצי בשמים תלושים, שמותר לשפשף אותם או לחתוך אותם על מנת לקבל ריח טוב, ולכאורה על ידי כן היד מקבלת ריח טוב, אלא משמע שמותר לתת ריח טוב על בשר אדם. ועוד ראייה מביאים ממה שאמרו חז"ל (שבת קיא.) שבני מלכים סכים על מכותיהם שמן ורד בשבת. וגם בזה על ידי שסכים מכותיהם בשמן ורד היד או הרגל מקבלים ריח טוב.

והסבירו האחרונים שבבשר אדם לא שייך איסור של מוליד, והוא משום שאין הריח מתקיים בבשר האדם שהזיעה מעבירה אותו (ברכות מג:). ושכן פשוט המנהג להתיה. ושכן הורו גדולי המורים ולא חששו לאיסור זה.

הלכה: מותר לרחוץ פניו וידיו במי בושם, ואין לחוש משום שהוא מוליד ריח טוב בבשרו. (חזון עובדיה ח"ו עמ' צב)

שאלה: המארח את אביו אצלו בשבת, מי יבצע על הלחם משנה?

מסופר על האומרא ר' זירא שהיה חולה, בא לבקר אותו האומרא ר' אבהו, וקיבל על עצמו שאם ר' זירא מתרפא הוא עושה סעודה לאברכים, והנה התרפא ר' זירא, ור' אבהו עשה סעודה לכל האברכים, וכשבאו להתחיל את הסעודה ביקש ר' אבהו מר' זירא שהוא יברך ויבצע מהלחם, אמר לו ר' זירא, לא סובר כבודו למה שאמר ר' יוחנן שבעל הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה, לפי שהפת שלו אינו בוש לחתוך מן לחם חתיכות גדולות.

וכן נפסק בשלחן ערוך, (סל' קצז ס"ד), אם המסובים רבים גדול שבכולם בוצע וכו', אם יש עמהם בעל הבית הוא בוצע ואפילו אם האורח גדול.

וכתבו מהראשונים, שאם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול ממנו אין הרשות בידו. ולכאורה לפי זה אינו יכול לתת לאביו לבצוע את הלחם.

אמנם כתבו האחרונים, שכיום נוהגים לחלוק כבוד לגדול. וביארו את דבריהם, שבזמן האמוראים היו נותנים לכל אחד פרוסה גדולה לכל הסעודה, ולכן צריך שדוקא בעל הבית יבצע בכדי שיתן בעין יפה, מה שאין כן עכשיו שאין נותנים כי אם מעט לאכול מפרוסת הברכה.

למעשה: המארח את אביו אצלו בשבת, יש אומרים שהבן שהוא בעל הבית הוא זה שצריך לבצוע על ה"לחם משנה", ואינו צריך לכבד את אביו, שבעל הבית בוצע כדי שיבצע בעין יפה. ויש חולקים ואומרים שבזמן הזה אין צריך להקפיד שדוקא בעל הבית יבצע. ושכן המנהג. וממילא יותר עדיף שיכבד את אביו שיבצע על הפת.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

המשפחה ואני

טבעי שנצפה לקשרי ידידות טובים וחמים עם ההורים שלנו, עם האחיים והאחיות שלנו ועם שאר קרובי המשפחה. אין כמו משפחה מאוחדת שמחממת את הלב ומחזקת את הרוח, בזמנים רגועים כמו בזמני לחץ ובעתות צרה חלילה. מי שזכה למשפחה חמה ומלטפת, יבין את הרעיון שבו יש המסבירים את הפסוק: "טוב שכן קרוב מאח רחוק", כלומר טוב שכן קרוב, אבל עדיין, מאח, מלהגיע לדרגת טובו של האח, זה רחוק!

הבעיה היא, שתפיסת עולמם של שאר הפרטים במשפחה, כולל אלה הקרובים אלינו ביותר, היא בדרך כלל שונה מזו שלנו. בעיניהם, לא כל מה שאנו מצפים מהם אכן מגיע לנו, כשם שלא כל מה שהם מצפים מאתנו, נצליח אנו לבצע. השוני בציפיות, השוני בהבנת רמת המחויבות שלנו ושלם, והשוני בסדרי העדיפויות שלנו לחיים, גורמים לכך שכמעט לא יצויר מצב שלא תהיינה אכזבות בין קרובי משפחה.

זאת ועוד, לא רק בהשקפת העולם וברמה המוסרית יש שוני בין כולנו, אלא גם בפרשנות של מעשינו והתנהגותנו. וכתוצאה, בהרבה מקרים, התנהגותנו עשויה להתפרש בעיני חלק מקרובינו כהתנשאות, איטמות, אנוכיות ועוד. לפעמים אי ההתערבות מצידנו, כאשר כל כוונתנו היא

לכבד את פרטיות הזולת, עלול להתפרש על ידו בהתעלמות והתנכרות, כשם שההתעניינות וההצעה התמימה לעזרה, עלולים להתפרש אצלו כהתערבות חודרנית מדי.

וכך נוצר, בקלי קלות, שיח-חירשים. כל צד בטוח שהוא יודע ומבין את התנהגות הזולת ומניעיו, וזה כל כך פשוט וברור בעיניו, שהוא אפילו לא מנסה לבדוק זאת מולו. וכל זאת, כאשר הפרשנות של כולנו בנויה ומבוססת על דעותינו הקדומות, על זווית ראייה האישית שלנו, ובדרך כלל, גם לפי מצב רוח שלנו באותה עת, ולא דוקא על מה שאחינו באמת חושב, מרגיש ורוצה!

במצבים הללו, עוד לפני שמדברים על איפוק ועל להיות מעביר על 'המדות' נכון וחשוב לדבר! כן, פשוט להשתמש בכלי הנפלא שהבורא חנן אותנו בו, והוא כח הדיבור מה שנכון לעשות, זה לגשת ולבדוק עם השני למה בדיוק היתה כוונתו, מדוע הוא נהג כפי שהוא נהג, ולהבהיר לו מה אנחנו ציפינו ממנו ואיך אנחנו הרגשנו כשהוא עשה מה שהוא עשה. במרבית המקרים, זה יספיק כדי להגיע להבנה וליישר את ההדורים.

רק אחרי שעשינו כן, ניסינו להבהיר את עצמנו ולא עלה בידינו להביא לידי שינוי, מוטלת עלינו החובה להימנע מכל ריב ומדון ולהיזהר שלא ליפול למלכודת הצדק - בה נרגיש שמאחר ואנו 'צודקים' הותרה הרצועה וזכותנו לעשות מה שאנו רוצים. תמיד חשוב לזכור שזו בסך הכל העמדה שלנו, ועם כל הכאב שיש לנו, השני לא רואה את הדברים באותה דרך ואין בידינו את האפשרות לשנות דעתו.

אז מה עושים, נפגעים? אין בכך כל בעיה. מותר לנו להרגיש פגועים וכאובים מהתנהגות ומיחס הזולת. זה לגיטימי וטבעי. השאלה שעלינו לשאול את עצמנו ביישוב הדעת היא: מה עושים הלאה? מה נכון לעשות, כדי להמשיך ולחיות בשלום, גם אם מדובר בשלום קר.

אם יש לנו את הכוח לנהוג בהתאם למה שאמר דוד המלך ע"ה: "בקש שלום ורדפהו", נבליג על הפגיעה והכאב, ונמשיך בשלנו כאילו לא היה כלום. זהו דבר גדול עד מאוד, אבל לצערנו, לא כל אחד מסוגל לזה. מה שמאפשר בכל זאת רמה מסוימת של שלום, היא היכולת להוריד קצת את רמת הקשר ותדירותו, לשמור על מרחק בטוח, בהתאם

למה שנדרש לנו כדי להירגע. אין גם בעיה להודיע לזה שעליו אנו כועסים, שכרגע אנו מרגישים פגועים ממנו, ויקח לנו זמן להירגע.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

להיכנע מלפני השם

בתשובה, לא שנא מיעט לחטא ואף אם חלילה הרבה לחטא, שהרי כעת הוא מתחרט על כל מה שעשה ורצה להתקרב אל ה', וזה מעורר אהבה עזה מן האב לבן, וכמו שאמרו במדרש אגדה (תנא דבי אליהו פרק לא) "מעיד אני עלי שמים וארץ, שהקדוש ברוך הוא יושב ומצפה להן לישראל, יותר ממה שמצפה האב לבנו והאישה לבעלה שיעשו תשובה", על כן פשיטא שרוכב בערבות שש ושמח בבוא אליו נפש שחזרה בתשובה.

ואפילו כניעה מועטת עושה רושם, וכנאמר גבי אחאב: "הראית כי נכנע אחאב מלפני... לא אביא הרעה בימיו" (מלכים א' כא, כט) ומובא בגמרא שכניעתו התבטאה בזה שאיחר את ארוחתו בשעתיים ומחצה משיברון ליבו, ובכך הרויח שחי את חייו ללא רעה.

שנית: אין להימנע מלבטוח בה' כל אדם באשר הוא, להיות שזו האמת, הרי אין אמת אחרת מלבד זו שכל ענייני האדם תלויים בה', ואין ביכולת האדם לפעול מאומה מבלעדי גזרת ורצון ה', ואם כן אחר שהאדם מחזק ידיעה זו בקרבו, מה ישנה אם הינו רשע או צדיק, זו הרי האמת שיש לאדם לבטוח בה' שעושה את הטוב ביותר עבורו וגם כאשר הוא רע בעיני האדם, והרי ביארנו לעיל באורך, שעצם ידיעה זו היא הביטחון המושכת הנהגת חסד על האדם.

ובודאי עושה בכך נחת רוח גדול לה', שהרי הקדוש ברוך הוא הוא "אמת", חותמו "אמת", ומאחר וזו האמת בודאי חפץ הוא שידעו בני האדם את האמת שאין עוד מלבדו ואפס זולתו. ובעצם זה שעושה נחת רוח ליוצרו בחזקו ידיעה זו שהוא תלוי בה', ובא לחסות בצל כנפיו, ומכחישי בדעתו את כל הכוחות האחרים, ויודע שהינם שקר אין בהם מועיל, ראוי הוא בזה לחסד ולישועה.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

עצם זה שאדם נכנע לה' ובא בבושת פנים לבקש את עזרת ה' מתוך תחושה שאין מי שיעזרוהו מלבד ה' - אין אהוב כמוהו באותה העת, שכן החרטה והבושה הינם התחלת התשובה, וכבר דרך זה בשביל התשובה. ולרגע זה הלוא המתין הבורא לאדם זה - אימתי ישוב אליו. ואפילו שבא הוא עתה - כאשר הצר לו, וכמבואר ברבנו יונה בספרו "שערי תשובה". וראיתי לזה סיפור נפלא המחזק מאוד את העיקר החשוב הזה שהאדם יכול להתהפך בן רגע אצל ה' לאהוב קרוב נחמד וידיד.

בירושלים של מעלה התגורר חסיד בן עלייה ושמו רבי נחום יאס'ער זצ"ל מזקני וחשובי חסידי שטפנשט-באיאן, חסיד זה נולד והתגורר שנים רבות על אדמת רוסיה, ועל אף שהצליח לחנך את כל ילדיו בדרך ישראל סבא היה לו בן אחד שהושפע מסביבת הקומוניסטים, ועזב את דרך התורה רחמנא ליצלן, ומעולם לא דיבר רבי נחום על צערו הגדול שיש לו מבנו זה שהלך לרעות במקומות זרים, ורק פעם ישבו אצלו חבורת אברכים דורשים ומבקשים, ואחד מן המשתתפים הזכיר לפניו דברי הרמב"ם אלו: (הלכות תשובה פ"ז ה"ו) דאחר שהאדם שב בתשובה מאהבה נעשה "אהוב ונחמד קרוב וידיד", ואף שרק אמש - היה זה משוקע בחטא - שנאו משוקץ ומתועב, בן-יום נהפך לאהוב, קרוב, נחמד וידיד. והיו שואלים ותמהים אין ייתכן כדבר הזה, שברגע כמימרא יתהפך ממשוקץ ומרוחק ומתועב לאהוב ונחמד קרוב וידיד, פתח החסיד ואמר בלב מורתח "הלוא אם אזכה שבני יבוא ביום מן הימים וידפוק על דלת ביתי, ויצעק אלי: 'טאטע! הנני עוזב את דרכי וחוזר אליך, כמה הייתה גדולה האהבה שלי אליו באותה שעה, וכי הייתי חושב על התלאות והצער והעגמת נפש שגרם לי מעודו ועד היום הזה, בודאי שלא, שהרי עכשיו הנני שמח שחזר למקור מחצבתו ועולה על דרך המלך.

כמו כן ממש הקדוש ברוך הוא שמח כביכול בכל יהודי החוזר אליו

האם העלון נמצא בבית הננסת שלך באופן קבוע?

פרטת שבוע | סיפור | קואצ'ר | הלכות | חינוך ילדים

למפיצים המקדימים זוכים:

כל הפצה של חבילת עלונים 1 יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א לאחר לימוד כל ספר האידרא רבה וזוטא בקברו של התנא האלוכי ר' שמעון בר יוחאי

כל הפצה של 2 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בברכה מפי הרה"ג דניאל זר שליט"א לאחר קריאת כל התהילים בליל שבת

כל הפצה של 3 חבילות עלונים יזכה את המפיץ בקמיע של כל הזוהר הקדוש

בוא והצטרף לאלפי המפיצים בכל שבוע את העלון המפורד "אור הפרשה"

ושמח את מתפללי בית הכנסת שלך.

לפרטים והרשמה

03-5701212